

Descriptors

Vicenç Pagès Jordà va néixer a Figueres el 1963. També ha viscut a Barcelona, Vilafant i Torroella de Montgrí. Ha escrit novel·les, contes i un almanac literari.

Les finestres

En una entrevista que vaig llegir fa molts anys però que he recordat sempre, Camilo José Cela afirmava que per escriure necessitava una habitació sense finestra. Llavors els meus pares s'estaven fent una casa, i vaig sol·licitar una habitació com aquella. Curiosament, em van fer cas. La veritat sigui dita, no hi he passat gaire estona, i no hi he escrit ni una línia. Es va convertir en la segona habitació dels convidats, que és com dir que rarament ha servit de res.

En aquest aspecte, continuo pensant igual que l'autor de *La colmena*. No he entès mai els escriptors que escriuen als bars, i menys encara

en residències per a escriptors. En el meu cas, necessito tranquil·litat, una alimentació regular, no sentir ningú parlant de literatura (no sentir ningú, de fet), i que no s'esdevingui gaire res al meu voltant. Vaig revisar *Els jugadors de whist* en una cel·la del monestir de Poblet, impersonal i ben il·luminada, que donava a un pati per on no passava mai ningú. Va ser una setmana molt productiva.

Qualsevol lloc impersonal i silenciós pot servir, i ni tan sols cal que estigui ben il·luminat, ja que no escric sobre el que veig, sinó sobre el que imagino. Necessito situar les novel·les en llocs on he viscut i que ja no freqüento.

El meu objectiu és evocar, no pas abocar. De gran m'agradaria ser Proust, no pas Kerouac

DANIEL SOMS

El meu objectiu és *evocar*, no pas *abocar*. De gran m'agradaria ser Proust, no pas Kerouac.

La ciutat de Figueres no té res d'especial, tret que no ha estat gaire utilitzada per escriure-hi novel·les, cosa que agraeixo. Créixer en llocs descrits per autors com Marsé, Irving o Pla no és gaire recomanable per a un escriptor. De fet, el millor lloc per anar-hi a buscar escenaris i personatges és el passat, si és possible un passat poc transitat. És clar que després cal afegir-hi una trama, és a dir, barrejar-hi vivències, xafarderies, inventiva, somnis, pors, ficcions anteriors i tot el que calgui fins que agafi una

certa textura. En tot cas, l'espai on transcorre la història està sobrevalorat; l'experiència d'Auschwitz ha originat novel·les dolentes, però Primo Levi hauria escrit pàgines memorables encara que no hi hagués malviscut.

Recordo una altra entrevista en què Ernesto Sábato deia que l'escriptor no va pel món amb una llibreta apuntant el que veu, sinó que escriu sobre el que li passa per dins. És per això que continuo creient que les finestres —incloent-hi les xarxes socials— són un perill.

VICENÇ PAGÈS JORDÀ

Ernesto Sábato deia que l'escriptor no va pel món amb una llibreta apuntant el que veu, sinó que escriu sobre el que li passa per dins

Núria Corredor Mató (Palafrugell, 1957) és llicenciada en Història i en Filologia catalana. És professora de català (d'institut) des de 1980. Viu a Llafranc. Ha obtingut els següents premis de narrativa breu: «El pont blau», d'Hamburg (2013); «Enric Valor», de l'Alcúdia de Crespins (2013); «Festa Major», de la Biblioteca de Palafrugell (2013); «Pere Calders», de l'Ajuntament de Gurb (2014) i «Miquel Arimany de Narrativa», de l'Ajuntament de les Masies de Roda (2014).

Taula per a dos

—Tinc taula per dos a nom de Gatell.

El cambrer l'acompanya, li separa la cadira perquè s'assegui i li demana si vol que li guardi el bastó.

—No cal. Em durà un biter sense alcohol mentre espero? La meva filla no pot trigar gaire.

El restaurant és petit i tranquil. L'ha triat perquè és lluny del centre i, sobretot, perquè és a l'altra punta de casa seva. Li han guardat taula arran de finestra i observa els plàtans de la Devesa. El cel es deu haver agafat el calendari al peu de la lletra, tot tan verd i tan blau, i tanta llum. Però li és igual, això. I li és igual perquè avui és vint de març i està esperant la seva filla.

No és que no sàpiga què està fent. Però en unes mans tan buides com les seves una possibilitat és com una promesa. I espera, com

tantes altres vegades: sempre tan impuntual, ella. Espera perquè mentre ho fa li sembla que, vés a saber, fins i tot és possible que vingui.

Agafa, sense deixar de mirar a fora, una oliva del platet que el cambrer li ha dut amb el biter. El gest li queda a mig camí i després tot va molt ràpid. Veu uns coneguts que passen per l'altra banda de la finestra. Entren al restaurant i el saluden. S'asseuen i l'observen. Parlen amb el cambrer. Sense treure els ulls dels coberts parats per a la seva filla, fa un glop de biter. I un altre. S'atabala, es paralitza, es pregunta per què un home no pot esperar en pau la seva filla. Li falta l'aire. Agafa el bastó i camina cap a la sortida com si arribar al carrer li hagués de salvar la vida. Però les cames li trontollen i sort en té del cambrer, que l'ha seguit i l'asseu a la cadira que,

S'atabala, es paralitza, es pregunta per què un home no pot esperar en pau la seva filla. Li falta l'aire

> **Il·lustracions: Daniel Soms**, nascut a l'Escala l'any 1983. Estudià dibuix al Cercle Artístic

La Mercè de Girona, pintura a l'Escola d'Art d'Olot i Il·lustració a l'Escola Llotja de Barcelona. Ha realitzat diverses exposicions entre l'Empordà i Barcelona i és guanyador dels premis Eva Toldrà 2013 i el Premi Junceda Futurs Creadors 2014. Ha treballat per a diverses editorials en l'àmbit de la il·lustració així com en altres projectes relacionats amb el dibuix i el grafisme en general.

ràpid i servicial, acaba d'estirar d'una taula buida. Respira feixuc. Se sent en falta, com si algú l'hagués enxampat i l'hagués de renyar. Vençut, allarga el mòbil al cambrer.

—Truqui, si us plau. Al primer número. Veurà que li surt el meu nét.

El cambrer acomoda la intuïció i els dits a un mòbil de museu. Deu minuts després un noi molt jove salta d'un Clio. Se li ajup al davant i li agafa les mans. Tots dos ho saben: no és un dia fàcil. L'asseu al seient del copilot, li corda el cinturó i tanca la porta, però ell els sent ben clar i ben net:

—És que es veu que esperava la seva filla...

—La meva mare fa sis anys que és morta. Avui els fa. I ell... no ho pot pair. No troba la manera.

Fa el gest d'allargar una propina però el cambrer la refusa.

—Et porto a casa, avi?

—A casa no. No pas avui. Només la volia esperar, Oriol. No es demanar tant, em sembla. Mentre l'espero és com si hagués de venir. Ho veus, no?

—Te'n recordes del restaurant de Sarrià de Dalt, avi? —i de seguida es posa el cinturó i engega.

I tant si se'n recorda. A ella li agradava molt. A fora hi havia una bassa amb peixos vermells que, de molt menut, tenien l'Oriol fascinat. Mentre els grans feien el cafè l'Oriol sortia a terrejar prop de la bassa. Entrava tot brut i ella feia veure que el renyava. Encara hi havia l'àvia, també. I el món era com si no s'hagués d'acabar mai.

Aparquen davant del restaurant i, per no plorar o per no abraçar-se —per no fondre's—, s'estan de mirar-se quan passen pel costat de la bassa.

—Taula per a tres —sent que diu l'Oriol al cambrer que els ha vingut a rebre.

DANIEL SOMS

Agafa el braç que li acaba d'oferir el nét i caminen fins a la taula. S'asseuen. Els serveixen un biter sense alcohol i una clara. I esperen.

NÚRIA CORREDOR MATÓ

Mentre els grans feien el cafè l'Oriol sortia a terrejar prop de la bassa. Entrava tot brut i ella feia veure que el renyava